Haminne — Yarın mahşerde Sırat köprüsünden nasıl geçecek, cehennem azabına nasıl katlanacaksın?..

Kız — İlâhi haminne!.. Daha dün Yerli Malar pazarından kuponla basma aldım, vız gelir!...

220 M.

Degerli Mizahcımız Osman Cemali Kaybettik!

Değerli meslek arkadaşımız, usta mizahçımız Osman Cemal Kaygılı'yı maalesef kaybettik. Çok güldürmüş, hemen hiç gülmemiş olan Osman Cemal'in acı kaybı Türk mizahında doldurulması imkânsız bir boşluk bırakmıştır. İstanbulun köşe bucağını, kenar mahallelerini, oralardaki acı ve gülünç sahneleri onun kadar iyi bilen yok gibidir. Osman Cemal bu hayatın içinde yaşamış, ilhamlarını daima bu hayat kaynağından almıştır. Gerek kendi imzasile gerek ANBER müstearile yazdığı yazılarla devrinin en usta mizahçısı olduğunu herkese kabul ettirmiştir. Onun değeri hakkında okuyucularımıza daha iyi bir fikir verebilmek için en güzel hikâyelerinden birile ANBER imzalı bir mülâkat yazısını bu sayıda sunuyoruz.

(Osman Cemalin eski bir karikatürü)

Acaba Neremi Seviyordu?

OSMAN CEMAL'İN Güzel Bir Hikâyesi

Haydi diyelim ki ben, onun durgun yaz akşamları, çam ormanları arasındaki nefti göllere benziyen ve baktıkça insanın, içine atılıp da boğulası gelen gözlerine ve gölün kenarlarındaki sazları, nilüferleri andıran kirpiklerine, kaşlarına, küçücük, beyaz ellerine, narin ayaklarına âşık olmuştum. Fakat bilmem ki, o benim neremi sevmiş, nereme âşık olmuştu? O henüz, dalından kopmuş bir manolya, ben ise serviden düşmüş kuru bir kozalak gibi idim.

Lâkin ne garip! Ben ona yalvarıp yakaracağım, ben onun için ağlayıp sızlıyacağım yerde, o bana yalvarır, o benim için ağlar; ben ona kölelik edeceğim yerde, o bana lalalık ederdi. Onun rugan, parlak iskarpinleri, ince ipek çorapları, son moda çarşafı, parmağındaki elmas yüzükleri ile benim boyasız fotinlerim, ütüsüz pantalonum, kalıpsız fesim ne müthiş bir tezat teşkil ederdi. Fakat gelin de siz bunu, ona anlatın.. Yolda bazan yan yana giderken kalabalık yerlerde ben teeddüben iki adım geri kalsam derhal kızar, suratı asar, hattâ ağlamağa başlardı. O istiyordu ki, daima yan yana, hattâ kol kola yürüyelim!.. Filhakika ilk tanıştığımız zaman ben de onun kadar şıktım. Lâkin o zaman nasılsa bir yerden elime yüz lira kadar bir para geçmiş, kendime adamakıllı çeki düzen vermiştim.. ve şimdi, öyle zannediyorum ki o vakit eğer o, beni şimdiki halimle görse, tanısaydı, değil bu kadar üstüme düşmek, belki ilk görüşte benden ürker, kaçardı. Nasılsa bir kere yakayı kaptırdığı için zavallı bana hâlâ o gözlerle bakıyor, bugünkü düşkün kıyafetimi ihmalkârlığıma hamlediyordu. Zaten ben ona iptidadan biraz da yalan söylemiş hal ve vaziyetimi biraz yüksekçe göstermiştim.

***

Sonbaharın hiç dinmiyen gözyaşları başlamış, artık kırlar, deniz kenarları misafir kabul etmiyordu. Takvimin yaprak dökümü fırtınasını gösterdiği bir gün tenha bir yerde buluştuk; üç günlük hasretin verdiği ıztırabı yağmurun altında o ağlaya ağlaya, ben içimi çeke, çeke birbirimize anlattıktan sonra, koluma yaslanarak dedi ki:

— Haydi size gidelim!

— Nasıl olur? Annem var.

— Yalan söyleme, annen, biliyorum ki iki gecedir misafirlikte.. Benden saklıyorsun ama, benim hepsinden haberim var.

Evet.. Annem iki gecedir misafirlikte idi ve daha iki güne kadar da gelmiyecekti. Lâkin.. Lâkin ben onu bizim eve nasıl götürecektim? Bizim ev, son yangınlar dolayısile bir viraneye dönmüştü. Sevgiliyi değil, mahalle bekçisini bile kabul edecek bir odamız yoktu. Bilmecburiye seksen dereden su getirdim, dinletemedim. O halde dedi, beni sevmiyorsun.

— Nasıl seni sevmiyor muyum? Emreder misin, kendimi şurada öldüreyim?..

— Hayır.. Fakat beraber sizin eve gitmeği emrediyorum. Eğer beni seviyorsan gideriz. Yoksa ben kendimi öldürürüm!

Baktım ki iş fenalaşıyor, ne çare:

— Peki, dedim..

Yolda ben derin, derin düşünüyor; o ise, ağabeyisi elinden tutmuş, bayram yerine, salıncağa giden çocuklar gibi sevinç içinde çırpınıyordu... Kapıya geldik, ben bir türlü elimi anahtar deliğine sokamıyor, geri geri kaçmak istiyordum. Anahtarı elimden aldı, bir elile de kapının halkasını tuttu, fakat daha çekmeden halka elinde kaldı o da, ben de biraz kızardık. İçeriye bir adım atınca ben büsbütün kızardım. Metruk bir han odası gibi her taraf çırçıplaktı. Merdivenin ikinci basamağını tırmanırken garç etti, ayağı tahtanın aralığına sıkıştı, çekerken iskarpininin ökçesi koptu. Halbuki biz annemle oradan çıkarken gayet usturuplu basar ve kenardan geçerdik. Ben ökçeyi aralıktan çıkarmak isterken neşesiz bir surette:

— Ziyanı yok, uğraşmayın! dedi.

Sofayı tehlikesiz geçtik, bir senedir kapısı açılmıyan bir odaya doğrulduk. Uğraştık, zenbereği yerinden oynatamadık. Kalafat yerine mavna çeker gibi ben bir taraftan o, öbür taraftan:

«Ha gayret, ha gayret, biraz daha!»

Diyerek, kan, ter içinde oda kapısını açtık. Açtık ama, içeri girerken duvardan koca bir kireç parçası üstümüze düştü. Benim fesim, onun ipek lâcivert çarşafı bembeyaz oldu. Burada bacakları sakat iki hasır sandalya, bir de soluk ve otları dışarı fırlamış, kanapeden başka bir şey yoktu. Perdeler lime lime olmuştu. Beriki «oh!» diyerek hemen çarşafını açtı. Sonra «aman görmesinler» deyip perdenin birini indirmek istedi. Lâkin daha ucundan çeker çekmez yarısı elinde kaldı. Ben artık mahcubiyetimden sarhoş gibi idim, ne söylediğimi, ne yaptığımı bilmiyor, şaşkın şaşkın ortada dolaşıyordum. O kanapenin bir köşesine, ben de sandalyanın birine oturduk. İkimiz de hiçbir şey söylemiyor, put gibi duruyorduk. Yüzündeki durgunluktan, hiç de ihtimal vermediği bir inkisarı hayale uğramaktan mütevellit hafif bir kırgınlık sezer gibi oldum. Su istedi.

— Başüstüne dedim!. Affedersiniz, unuttum, kahve mi emir buyurulur, çay mı?

— Zahmet etmeyiniz, rica ederim; şimdi kalkacağım zaten...

Suyu getirdim, baktık ki harıl, harıl kollarını, ensesini kaşıyor, gözlerile de kanapenin köşelerinde bir şeyler arıyordu. Anladım:

—Arkası 11 inci sahifede —

Sayı: 220, Sene: 5 Cilt:9 Fiatı 15 Kuruş 16 OCAK 1945

SAHİBİ:
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane: İstanbul: Ankara Caddesi No. 71, İkinci kat Hususi Daire
Telefon: 21649 ● Posta kutusu 364
Telgraf adresi: İstanbul ŞAKA

ŞAKA

ABONE ŞARTLARI
TÜRKİYE İÇİN: Seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı 190 kuruştur.
YABANCI MEMLEKETLER İÇİN: Seneliği 12 lira, altı aylığı 6 lira.
Üç aylık abone kaydolunmaz.

● HER HAFTA SALI GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ●

MISIR ÇARŞISINDA BASMA FİŞİ ALIM SATIMI..

— Seni kör olası herif seni... Âlemin namuslu kızına lâf mı atıyorsun.?
— Vallahi değil teyzeciğim.. Akşam üstü bir alış veriş yapalım dedik!

Sayı: 220, Sene: 5 Cilt:9 Fiatı 15 Kuruş 16 OCAK 1945

SAHİBİ:

A. CEMAL ERKSAN

İdarehane: İstanbul: Ankara Caddes No. 71, İkinci kat Hususî Daire

Telefon: 21649 ● Posta kutusu 364

Telgraf adresi: İstanbul ŞAKA

ŞAKA

ABONE ŞARTLARI

TÜRKİYE İÇİN: Seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı 190 kuruştur.

YABANCI MEMLEKETLER İÇİN: Seneliği 12 lira, altı aylığı 6 lira.

Üç aylık abone kaydolunmaz.

● HER HAFTA SALI GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ●

HAVALAR

Havalar ne kadar kararsız.. Bu kararsızlık herkesi şaşırtıyor. Hattâ, sade ne yapacağını değil, ne söyliyeceğini de şaşırtıyor. İşte misali:

— Üstat Salih Murat pazar günü maalle bir yere gidecekti. Fakat yağmurdan nefret ederdi. Sordular:

— Ne zaman gideceğiz?

Üstat, dalgın dalgın:

— Canım, dedi, sabahleyin yağmur yağarsa öğleden sonra; öğleden sonra yağarsa sabahleyin gideriz..

●

MUAYENE

Bu hafta Ankarada çok mühim bir hâdise oldu: Meşhur münekkit Nurullah Ataç kendini doktora muayene ettirdi. Mebus dostlarından biri, Nurullah Ataç'ı betbeniz atmış görünce sordu:

— Ne var yahu? Ne oldu?.

— Hiç.. Doktor dilimi muayene etti..

— Ey.. Ne dedi?

— Ne diyecek? İstirahat tavsiye etti!

●

KÖMÜR ROMANI

Kömür meselesinin girdiği şekli herkesin malûmudur. Ne kendi meydanda, ne kayboluşunun sebebi...

Bir gazeteci arkadaş, masasının başına oturmuş, harıl harıl yazıyordu. Hikmet Feridun merak etti:

— Ne yazıyorsun kuzum?

— Kömür romanı...

Kaloriferli apartımanda oturmıyan Hikmet Feridun içini çekti:

— Kömür romanı yazılmaz birader, dram yaz, dram!.

●

BİR TİYATRO HATIRASI

Bilmem yalan, bilmem doğru. Meşhur aktör Burhanettin'e atfen şu fıkrayı naklederler.

Bir gün, trupile Anadoluya temsiller vermeğe çıkarlar. Adanaya gelirler, salaş bir tiyatroyu kiralarlar. O sırada tiyatronun karşısında büyük bir bakkal dükkânı varmış. Dükkâncı oldukça uyanık bir adammış. Aktör Burhanettin'in kapıdan girdiğini görünce hemen tanımış. Büyük aktör:

— Sizde olgun domates ve bayat yumurta var mı? Ne kadar varsa satın alıyorum..

Diye sorunca, o da sormuş:

— «Napolyon» u seyre mi gideceksiniz?

Burhanettin hemen cevap vermiş:

— Hayır, oynıyacağım ..

●

SES

Zâhir Güvemli, sınıfta talebesine Süleyman Nesib'in Elhanı iltifat diye bir şiirini izah ediyordu. Şair bu şiirde boşu boşuna, yıllarca beklediği bir sesi işitemeden öleceğini anlatıyor; «fakat, diyordu, bu sesin nihayet mezarımın başında esirgenmeyip bana iltifat nağmeleri dinleteceğine inanıyorum!»

Zâhir Güvemli sordu:

— Sizce bu ses, ne olabilir?

Sınıfın en zeki talebesi cevap verdi:

— İmamın sesi efendim!..

●

CEMİYET

Bir gazetede, bir muharrir «Ressamları Koruma Cemiyeti» diye bir cemiyet kurulması hakkında ver yansın ediyor. Aradan birkaç gün geçtiği halde, hiçbir ressamın itiraz ettiği görülmedi. İhtimal görmediler yazıyı. Yoksa, ressamların «himayeye muhtaç» mahlûklar olmadığı hakkında ilk feryat tarafımızdan koparılmazdı.

Şakacı

ŞAP ve ŞEKER:

ODUN, KÖMÜR

Yakacak yok mu? Yalan! Şahidiyim bizzat ben!
Hem yanar, hem yakılır; bir soruver istersen:
Halkımız âh ediyor, hakkı mı yar, ey Derviş,
Kül olup gitmede herkes şu kömür derdinden!

Deli Derviş

Misafir — Son günlerde İstanbula hiç armut gelmiyormuş!..
Bayan — Acayip. halbuki biz evde hiç armut sıkıntısı çekmiyoruz...

Bir Genç İle Mülâkat

[Osman Cemal Kaygılı,nın (Anber) müstearile yazdığı mizahî röportajlardan]

Vapurda ahbap olmuştuk ; ahbap diyorsam, öyle pek içli dışlı, candan ciğerden değil ha!.. Şöyle yarım yamalak, üstünkörü bir ahbaplık... Birbirimizi görünce «sabah şerifler hayırlar olsun, iyisiniz inşallah!» filân gibi hafiften, yahut sudan aşinalık edecek kadar.. Yoksa kabil mi, benim gibi feleğin germüserdile yıprana, yıprana otuz iki yaşında ihtiyarlamış, âdeta canından bezmiş bir adamın öyle hoppa, havaîmeşrep, çıtkırıldım gençlerle adamakıllı ahbap olması...

Dün sabah yine iskelede buluştuk, bermutat selâmlaştık ve ben vapura girdim, doğruca yaşlı başlılara mahsus kamaraya indim. Mutadın hilâfına iki dakika sonra da o, gelip yanıma çökmesin mi?Halbuki o, her vakit yukarı katta kadınların yanındaki mevkide otururdu. Acaba dedim, neye buraya geldi? Nezaketen hal, hatır sordum, o da teşekkür ve mukabeleden sonra damdan düşer gibi birdenbire:

— Gazeteye, dedi, benim de bir resmimi kor musunuz?

— Ne münasebet?

— Bakıyorum her zaman birtakım gençlerin resimlerini koyuyorsunuz da....

Hemen aklım başıma geldi, işte dedim, buna kendi düşen derler, şunu kura, kura söyleteyim, sonra mülâkat şeklinde yazayım ve tebdili tavırla:

— Peki beyim ama, siz ne işle meşgulsünüz?

— Ben mi efendim? Bendeniz evvelce mektebe giderdim..

— Şimdi nereye teşrif buyuruluyor efendim?

— Şimdi İstanbula gidiyorum..

— Tabiî vapurdakilerin hepsi İstanbula gidiyor, Kastamonu'ya gidecek değiliz ya!..

— Şey efendim.. Şimdilik bir şeyle meşgul değilim..

— Her gün sizi vapurlarda görüyorum, nereye gidip geliyorsunuz?

— [Sırıtarak] Hususî işlerim var da..

— Ne gibi hususî işler?

— Malûm a.. Kadın dalgası..

— Anlaşıldı.

— Ne yaparsınız azizim, başka türlü vakit geçmiyor ki.. Hiç olmazsa böyle gönlümüzü eğlendiriyoruz.

Maamafih bu sene hiçbir yerde tat, tuz yok.. Geçen sene öyle sefasını sürmüştüm ki..

— Peki.. Kadınlarla nasıl meşgul olur, nasıl sefasını sürersiniz?

— Bilmiyormuş gibi davranıyorsunuz!

— Bilmiyorum ayıp değil a.. Bizim zamanımızda, yani bizim delikanlılık çağımızda «kadın» denildi mi idi, canlı mı, cansız mı, yenir mi, yenmez mi diye sorardık..

— Amma yapıyorsunuz ha!

— Cidden böyle idi. Ben yirmi yaşımda annem, teyzem, halam, süt ninem ve nihayet bir iki tane de komşu ninelerim dahil olduğu halde topu topu beş, altı kadından maadasını tanımazdım..

— Aman azizim, darılmayın ama, siz pek bön büyümüşsünüz. Bendenizin haddim olmıyarak bugün İstanbulda lâakal iki yüz elli, üç yüz kadınla muarefem var ve bir o kadar da genç kızla mektuplaşıyorum..

— Kaç yaşındasınız efendim?

— Yirmi..

— Maşallah!.. Haydi kadınlarla görüşmek ne ise, genç kızlarla görüşmekten ne zevk alırsınız?

— Aman beyim.. Asıl zevk ondadır. Bakınız bugün bendeniz bir tanesile Sultanahmet'te buluşup, Bebek'e gideceğim!..

[Cebinden bir kart çıkararak] Bakınız, işte bu kız.. Nasıl güzel değil mi?

— Güzel, Allah bağışlasın!.. Sevişiyor musunuz?

— O beni çıldırasıya sever, ben işin alayındayım..

— Sizin peder filân duyarlarsa kızmazlar mı?

— Peder nereden duyacak? Sabah karanlığında çıkar, gece yarısı gelir.

— Valide filân..

— Valide böyle şeylere aldırmaz, hattâ memnun olur.

— Eviniz kalabalık mıdır?

— Bir peder, bir valide, iki de hemşirem var. Lâkin hemşireler her gün mektebe giderler. Valide de bazan evde bulunmaz, o zaman...

Vapur Köprüye gelmişti, beriki kalktı, kamaranın umumî aynasında fesini, saçlarını düzeltti, bastonunu koluna aldı ve elimi sıkarak:

— Affedersiniz, dedi. Yukarıda biri var, onunla biraz görüşmek mecburiyetindeyim, müsaadenizle!..

— Uğurlar olsun efendim!

Bir iki adım yürüyüp tekrar döndü:

— Ha, resim meselesini lûtfedecek misiniz? Bir fotoğraf takdim edeyim...

— Hacet yok azizim, çünkü biz her hafta sizin ve emsalinizin resimlerini ezbere koyuyoruz, hattâ hemşirelerinizinini de...

1922 — ANBER

Çocuk — Patagonya, Flora, Börşent, Molina, Kotonklok, Astrid, Kalifa, Galverver!...

Baba — Oğlum, coğrafya dersine mi çalışıyorsun?..

Çocuk — Hayır babacığım. yarın annemle Yerli Mallar pazarına basma almaya gideceğiz de çeşitleri ezberliyorum..

— Hindistandan külliyetli miktarda çuval geliyormuş!..

— Terzilere müjde... piyasa bol kumaşa kavuşacak desene!.

Buyuru İstanbul

(Vapurlar ve trenler; zengin, fakir hâlâ İsta
le doludur. Akının önü alınmamıştır. —

Durmayın, vatandaşlar!.. Buyurun
Girin bin bir masrafa; kıyın paraya
Herkes mevlâsını da, belâsını da bu
Tanrı böyle rahatı nasip etmez her
Sardalya fıçısıdır; buyurun İstanbu

★

Köylerden hicret edin, kasabalarda
Beyoğlu'nda zevk edin, avuçla para
Yemişleri altındır burada her ağacı
Yaşayacağı yerdir, hem tokun, hem
Hülyalara kapılıp hemen çıkınız yo
Durmayın, vatandaşlar... Buyurun İ

★

Ne cıkar, beş bin lira verin hava pa
Efendim.. kazanç bol ya.. hovardalık
Gösteriş yapmak için münasip yer
Siz kusa dönersiniz çok geçmeden
Kuş gibi akın edin bakmadan sa
Kıyın paraya, pula.. Buyurun İs

★

Öyle eskisi gibi gelmeyin yazdan y
Kışın da teşrif edin, göğüs gerin ay
Gezin otomobilde, gidin içkili saza,
Yakında dönersiniz siz de yolunmu
Aldanıp vermeyiniz başka bir yerd
Kıyın paraya, pula; Buyurun İstan

★

Söndürmek isterseniz şayet ocağını
Kasabada bırakın rahat bucağınızı,
İstanbul hayatına açın kucağınızı:
Kendinize çevirin yani bıçağınızı;
Kendi düşen ağlamaz... Yolunuz aç
Kıyın paraya, pula; Buyurun İstanb

★

Diyorlar: İstanbulda sonsuz hazinele
Bulan zengin oluyor, nice defineler
Ne siyah gözler, kaslar; ne bevaz si
Sizi kül etmek için; daha neler, n
Allah akıllar versin.. Sakın çıkmay
Yıkmayın evinizi, gelmeyin İstanbul

Necdet Rü

Buyurun İstanbula!..

(Vapurlar ve trenler; zengin, fakir hâlâ İstanbul'a gelenlerle doludur. Akının önü alınmamıştır. — Gazetelerden)

Durmayın, vatandaşlar!.. Buyurun İstanbula;
Girin bin bir masrafa; kıyın paraya, pula,
Herkes mevlâsını da, belâsını da bu[illegible]a!..
Tanrı böyle rahatı nasip etmez her kula:
Sardalya fıçısıdır; buyurun İstanbula!..

★

Köylerden hicret edin, kasabalarda[illegible] kaçın,
Beyoğlu'nda zevk edin, avuçla para[illegible] saçın!..
Yemişleri altındır burada her ağacın,
Yaşayacağı yerdir, hem tokun, hem de açın;
Hülyalara kapılıp hemen çıkınız yo[illegible]a:
Durmayın, vatandaşlar... Buyurun İ[illegible]tanbula!..

★

Ne cıkar, beş bin lira verin hava p[illegible]rası,
Efendim.. kazanç bol ya.. hovardalık sırası,
Gösteriş yapmak için münasip yer [illegible]burası,
Siz kusa dönersiniz çok gecmeden [illegible]rası!..
Kuş gibi akın edin bakmadan sa[illegible] sola,
Kıyın paraya, pula.. Buyurun İs[illegible]bula!..

★

Öyle eskisi gibi gelmeyin yazdan y[illegible]za;
Kışın da teşrif edin, göğüs gerin ay[illegible]za,
Gezin otomobilde, gidin içkili saza,
Yakında dönersiniz siz de yolunmu[illegible]kaza!..
Aldanıp vermeyiniz başka bir yerd[illegible]la,
Kıyın paraya, pula; Buyurun İstan[illegible]

★

Söndürmek isterseniz şayet ocağınız[illegible]
Kasabada bırakın rahat bucağınızı,
İstanbul hayatına açın kucağınızı:
Kendinize çevirin yani bıçağınızı;
Kendi düşen ağlamaz... Yolunuz aç[illegible] ola,
Kıyın paraya, pula; Buyurun İstan[illegible]ula!..

★

Diyorlar: İstanbulda sonsuz hazinel[illegible]r var,
Bulan zengin oluyor, nice defineler [illegible]var,
Ne siyah gözler, kaslar; ne bevaz si[illegible]eler var,
Sizi kül etmek için; daha neler, n[illegible]eler var!..
Allah akıllar versin.. Sakın çıkmay[illegible]n yola:
Yıkmayın evinizi, gelmeyin İstanbul[illegible]a!..

Necdet Rü[illegible]stü EFE

— Yarım asırlık doktorların jübilesi yapılmış!..

— Acaba bundan sonrakilerin de jübilesi yapılacak mı?..

— Bilmem amma, onların jübileden evvel apartımanları yapılıyor...

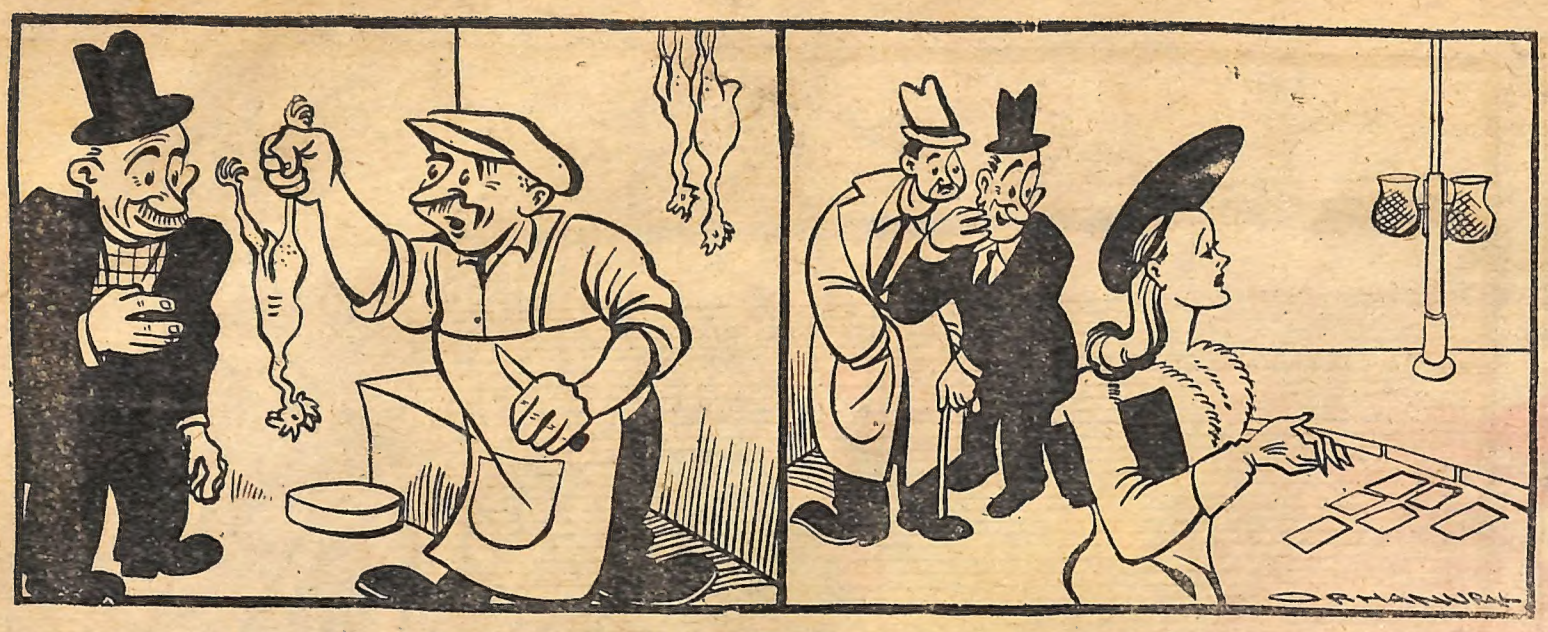

TAVUKLAR TARTI İLE SATILACAK — (Gazetelerden)

— Tavuklarımız hiç besili değil!..

— Ne yapalım bayım, şimdi moda..,, Onlar da zayıflık rejimi yapıyorlar,,

— Ne piliç değil mi?..

— Evet, kendini dirhem dirhem satmasından belli!..

ŞAKA'NIN HİKÂYESİ

Bir Hesap işi...

Yazan: CEMİL CAHİT CEM

Kimi üçle beşten hoşlanır. Kimi de rakkam görünce çimdik yemiş gibi olur. Bendeniz de bu ikinci sınıf mensuplarındanım. Kendimi bildim bileli hesap kitapla aram hoş olmamıştır. Bugün de öyleyim.. Sayacak, hesabını tutacak şeylerim yok da ondan mıdır, yoksa hesap tarafımın noksanlığından mıdır, bilemiyorum...

Halbuki arkadaşlarım arasında bir Hasbi vardır, hesaba bayılır. *Bayılmak da lâf mı? Hesapla ve hesaptan yaşar...* Zaten kendisi muhasiptir. Rakamlarla alışverişe, onlarla meram anlatmaya hattâ, rakamlarla ilânı aşka bile yeltenmiştir. Gerçi, rakamla ilânı aşk kolay şeydir, kalkıp bayancağıza «ayda on bin kazanıyorum!» dediniz miydi, ortada ne kamburluk kalır, ne çolaklık, ne de topallık... Fakat bizimkisi, rakamlarla meram ifadesini bu şekilde yapmıyor da frenklerin rebus dedikleri bilmece yoluna dökü-yor... Meselâ:

6 — tı, 5 — ş, ni.

gibi. Mânası «al beni» demekmiş. Halbuki bu garip problemi bana gösterdiği vakit hiçbir şey anlamamış, kara kara düşünmüştüm... *Meğerse kadınlar ne kadar hesabî olurlarmış..* Matbaamn daktilosu, bu muadelenin altına, hemen şunu yazmıştı:

6 — tı + mam, 8 — kiz + ni.

Bizim arkadaş, suratını ekşitip gidince dayanamadım, makine başındaki bayana sordum:

— Ne cevap verdiniz?

— Almam seni! dedim.

Fazla kurcalamadım.. Bana böyle bir şey yazsalar, ömrümün sonuna kadar içinden çıkamam.

Neyse, demem o demek değil, geçen gün bendenizi Hasbi ziyaret etti. Neşeli oğlandır ama her nedense bu sefer, yüzü pek asıktı. Kaşlarını çatmış, sık sık ahlıyor, ofluyor.... Dayanamadım:

— Yahu ne oluyorsun öyle eskimiş lokomotifler gibi her tarafından fısıltı çıkıyor?

— Canım sıkılıyor! dedi.

— Zaman zaman benim de sıkılır! dedim.

— Yok öyle değil!.. dedi. Çok sıkılıyor..

— Bazan bana da olur! dedim. Canını sıkan nedir?

— Bir hesap meselesi!

Demesin mi? Haydi hesap meselesi beni sıkar, onu sıkar, bunu üzer... Fakat Hasbi'yi sıksın?.. Ömrümde aklımın alacağı iş değil...

— Aman Hasbi; sen hesaptan nasıl sıkılırsın ? İmkânı yok aklım almaz bunu!..

— Sıkıyor işte!.

Dedi, korkunç bakışlarla baktı. Doğrusu merak ettim. Hesap meselesi olsun da Hasbi'yi sıksın?

— Anlatsana şunu hazret ! dedim.

Anlattı:

— Ben evliyim... Karımı da

Memur — Hâlâ beyanname vermedin mi?..

Kömürcü — Kömür vermeğe alışmadık ki bayım, beyanname verelim!..

tanırsın!.. İyidir, hoştur, her şeyden memnunum.. Fakat illâki kıskançlığı beni harap ediyor...

— Huy!. Bazıları da öyledir!.. Hem de haksız ve lüzumsuz yere...

Diyecektim ama, sözümü kesti:

— Benim bir de metresim var da!.. dedi.

— Varsa elbette kıskanç olur kardeşim..

— Var işte !.. Bir kere bir halt yedik, evin dışında bir ikinci hatun peydahladık...

— Fena etmişsin!. Sen, hesabını, kitabını da bilirsin ama...

— Doğru !. Bilirim!.. Nitekim gel zaman, git zaman, baktım ki iki ayrı eve para yetiştirmek güç... Bari biraz tasarrufa uğraşayım dedim!.

— İyi demişsin!. Peki karının, ötekinden haberi yok mu?

— Yok!. Ama şüphesi var!.. Zaten öteki yokken de şüphesi vardı. «Sen pek çapkın bir adama benziyorsun!» der dururdu..

— Eyy sonra?

— Sonra.. Oradan buradan masrafı kısma yollarını ararken aklıma ev kirası geldi. Bir pundunu bulsam da şu iki karıyı bir evde oturtsam, hiç olmazsa kira masrafını kıssam.. diye düşündüm... O sıralarda Kadıköyünde altı odalı bir müstakil ev boşalmıştı. Hemen yapıştım. Seksen liraya tuttum...

— Peki karın neden öyle birdenbire evden taşınmaya kalkıştığını merak etmedi mi?

— Edemedi! Apartımanın üst katındaki bekâr erkeği bahane ettim. Bir kıskançlık numarası da ben uydurdum.. Uzatmıyalım efendim biz bu eve taşındık. Lâkin üstteki üç oda bize bol bol yetiyor... Bu sefer de karıma: «Şu alt katı kiraya versek de, hiç olmazsa kira parasının bir kısmını çıkartsak!.» diye sızıldanmaya başladım.

— Razı oldu mu?

— Hemencecik razı oldu. Kapıya bir levha astık. O gezdi, bu gezdi. Nihayet de bizim mahut gezdi. Gûya pek beğendi ve kırk liraya tuttu.

— Allah Allah!.. Peki sonra ne oldu? Senin hanım meseleyi çakmadı mı?

— Çakmadı! Şimdi sen düşün! Üst katta benim hanım, alt katta bizim öteki... Gül gibi geçineceğiz!.

— Evet!. Hem de üstelik senin seksen liralık ev, sana kırk liraya mal oluyor... Doğrusu iyi iş!...

Hasbi, meyus ve mükedder başını salladı.

— Yanılıyorsun.. Ev, bana yüz altmış liraya patlamaya başladı...

Hayret içinde kalmıştım:

— Neden yahu? Anlıyamadım!..

— Öyledir, anlıyamazsın !.. Şimdi ben bir kere ev sahibine seksen lira vermiyor muyum?

— Veriyorsun!

— Onu verdik. Kırk lira da aşağıki veriyor diye sağ cebimden çıkarıp sol cebime koyuyor gibiyim...

— Öyle ya.. Ev sana yine seksene patlıyor!.

Hasbi şiddetle itiraz etti:

— Yüz altmış kardeşim, yüz altmış!.. Seksen ev sahibine.. «Kırk lira aşağıki kiracıdan alıyorsun, o benim hakkım!» diye bizim hanım, kırk lirayı elimden alıyor. Etti mi yüz yirmi? Aşağıki de «sağ cebinden çıkarıp, sol cenibe koyuyorsun, nasıl olsa sen bu kirayı verecektin... O kırk lirayı ben isterim!» diyor. Alıyor mu o da kırk lira Etti sana yüz altmış!..

— ?!...

Cemil Cahit CEM

GEBE VE ÇOCUKLU KADINLAR TRAMVAYLARA ÖN SAHANLIKTAN BİNEBİLECEKLER.. — Gazetelerden —

Cüce — Kuzum hemşire beni de kucağınıza alır mısınız?..

— Kesim olmadığı için et bulunamıyormuş!..
— Ne diyorsun birader, bir haftada tam on beş cinayet oldu..

Masalların Erkeği!

yazan Hikmet Feridun Es

— 3 —

Eski efsanelerde «Meduza» adında pek meşhur bir kadın vardır.

Gûya insanlar Meduza'nın yüzüne baktıkları zaman taş kesilirlermiş...

Bu gece yarısı ziyaretçisinin de yüzüne bakıldığı zaman insanın nefesi kesilecek kadar şaşırtıcı bir güzelliği ve cazibesi vardı.

Genç kadın bir yirminci asır Meduza'sı gibi içeri girdi.

— Kırkıncı senenizi tebrik ederim muhterem üstat... Ve nice nice mes'ut yıllar dilerim!..

Diyerek gülümsedi.

Cemil Çöl taşlaşmış bir hayretle bu alabildiğine uzun kirpiklere, bu son derecede taze ve hattâ çocuk yüzdeki, inadına «kadın» olan etli dudaklara baktı. Ve sonra şaşkın mırıldandı:

— Doğru söyle... Hakikaten sen «o» musun?..

Hemen hemen geniş bir erkek yakası kadar ince belli kadın, gayet ciddî cevap verdi:

— Hiç tereddüt etmeyiniz muhterem üstat.... Ben «o» yum ..

— Gözlerime inanamıyorum... Sen ne zaman ve nasıl oldu da bu kadar büyüdün Aslıhan?.. Hem bu kadar şaşılacak derecede âdeta güneş çarpması gibi tesirli bir halde güzelleştin?..

Cemil Çöl hâlâ ona sonsuz bir şaşkınlıkla bakıyordu. Genç kadın kaşlarını kaldırdı:

— Oldu işte... Ne yaparsınız ? Başa gelen çekilir... Birdenbire büyüyüverdik!..

— Desene ki ben ihtiyarladım... Dünkü çocuklar, şahane birer kadın olmuş!..

Aslıhan romancının tam karşısına gelip durdu:

— Onu bunu bilmem ama bu ne soğuk karşılayış böyle... Bu kadar sene görmediğiniz küçük Aslıhan'ınızı öpmez misiniz Cemil ağabey?..

Bunu söyledikten sonra genç kadın onu dinlemeden romancının boynuna atıldı ve gelişigüzel her tarafından öpmeğe başladı. Cemil Çöl vaktile dizlerinde hoplattığı bu küçük yaramaz kızın, şimdi bu kadın dudaklarının yüzünde gezinmesinden garip bir rahatsızlık duyuyordu. Aslıhan, küçükken kendisine çikolata getirdiği zaman yaptığı gibi Cemil ağabeyi nefes aldırmadan ve göz açtırmadan mütemadiyen ve yüzünün hemen her tarafından öpmekte idi.

Cemil Çöl bu fırtınadan dudaklarını kurtarmak için başını alabildiğine sağa çevirmişti.

Aslıhan'ın pek fazla dekolte elbisesinden süzülen koku uyku sersemliğini açmıştı. Hemen eskiden olduğu gibi Cemil ağabeyliğini takınmak istedi. Ve:

— Oldu, oldu.., dedi, yüzümü gözümü dudak boyası içinde bıraktın...

Böyle söyliyerek çekildi. Fakat Aslıhan o tatlı yaramazlığı ile:

— Olmadı, olmadı!.. Hep ben seni öptüm. Şimdi sen Aslıhan'ı öp bakalım... Küçük iken nasıl yapardın?.. «Bir yanak ver bakayım!.» derdin. Verirdim.. Sonra «öteki yanaktan da... Onun hatırı kalır sonra..» derdin. Hatırlamadın mı?.. Şimdi de sen beni öp bakalım...

Cemil Çöl kendisine doğru pek san'atkârane boyanmış yüzünü uzatan Aslıhan'ın alnına dudaklarını değdirdi. Fakat genç kız yüzünü buruşturdu:

— Aman ne soğuk öpme!..

Sonra çocukluk cümlelerini taklit ederek:

— Hiç değilse yanaktan!.. diye manikürlü tırnağile sağ yanağını işaret etti.

Cemil Çöl pudra kokan bu yanağı içinde yine ayni garip ezinti ile öptü. Vaktile dizlerinde hoplattığı bu küçük komşu kızından şimdi duyduğu bu ürküntü ,bu çekingenlik kendisinin de pek tuhafına gidiyordu.

Aslıhan çıplak kolları hâlâ romancının boynunda:

— Cemil ağabeyciğim benim !.. Arkadaşlarıma seninle iftihar etmekte ne kadar haklı imişim... Hakikaten hâlâ yeryüzünün en güzel erkeğisin... Bilsen Adanada iken seni etrafımdakilere nasıl ballandıra ballandıra anlatırdım. Hattâ bir arkadaşım bana ne dese beğenirsin:

— Sen galiba bu «komşu ağabey» e âşıksın!.. demez mi?..

Cemil Çöl pek imkânsız bir şey işitmiş gibi mırıldandı:

— Ne saçma şey..

— Ama o genç kız da senin bir yerde bir resmini görmüş... Âdeta sana âşık...

— Şimdi sen bunları bırak da bana söyle... Annen, baban nasıl ?..

— Hepsi iyiler... Adanadalar..

— Hem ben bir şey işittim... Sen evlenmek üzere imişsin!..

Aslıhan önüne baktı:

— Henüz müsbet bir şey yok... Birisi, daha doğrusu babamın şu genç ortağı beni ısrarla istiyor...

— Nişanlanmışsınız diye duydum.

— Hayır... Fakat bize sık sık gelip gider. Babamın çok sevdiği bir çocuk... Genç!.. Sonra gayet iyi bir insan... Ne dersem yapıyor. Meselâ senin kırkıncı yaşına girdiğin dakika buraya gelip bir sürpriz yapmak istedim. Benimle beraber Adanadan kalktı. İstanbula geldi.

— Berabersiniz demek...

— Evet, kız kardeşi, ben o... Kız kardeşi kollejden çok iyi arkadaşımdır. Haydi hazırlan.. Seni almağa geldim!..

Romancı yeni bir şaşkınlıkla sordu:

— Nereye?..

— Sorma yok... Aldığım emir böyle... Seni yakalayıp götüreceğim. Kırkıncı yaşını kutlulayacağız.. Haydi, haydi... Hem smokin giy... Çocukluğumda seni smokinle görünce nasıl hayran olurdum. Sana da yakışır ha... Haydi, haydi..

— Peki... Fakat iki ayağımı bir pabuca sokma...

Romancı böyle söyliyerek paravanın arkasında soyunup giyinmeğe başladı. Biri odanın ortasında, öteki paravanın arkısında konuşuyorlardı.

Romancı smokinin pantalonunu giyerken sordu:

— Kuzum sen buraya nasl girdin?.. Evimin anahtarını nereden buldun?..

Genç kız dargın bir eda ile cevap verdi:

— Aşkolsun sana Cemil ağabey... Ne çabuk da unuttun.. Kolleje giderken akşamüstleri hattâ siyah önlüğümle gelerek senin işlerini görmez mi idim?.. Şu bekâr evini az mı topladım?.. O zaman anahtarı bana vermemiş mi idin?.. Gelir, her tarafı düzeltir, hattâ bazan sana kendi elimle yemek de yapar, bırakır giderdim...

— Sahi. sahi Aslı... Affedersin... Bunadım!..

— İyi kaçamak yolu bulmuşsun!..

Bir an ikisi de eski günleri düşündüler. Romancı çocukluğundan genç kızlığına kadar bu komşu kızının bütün hayatını bilirdi. Onu yıllarca dizlerinde hoplatmıştı.

Aslıhan için de Cemil ağabey, alelâde bir komşu ağabey değildi. Onu o kadar çılgınca severdi ki dünya bir tarafa, Cemil ağabeyi bir tarafa...

Cemil ağabey ona oyuncakların en şaşırtıcı olanlarını, bebeklerin en yakışıklısını, en dünya güzelini alırdı. Ve masalların en tatlısını, hiç kimsenin bilmediklerini söylerdi. Hem Cemil ağabey galiba da bu masalları, o kuyular gibi derin hayali ile kendisi uydururdu. Aslıhan Cemil ağabeyi nasıl sevmesin?..

Romancıya gelince... Çocuk hakkında hiçbir fikri olmadığı halde bu küçücük, korkunç derecede zeki ve güzel kızın peşinden ayrılmamasından büyük bir zevk duyardı. Yüzünün çizgilerinden birçok huylarına kadar bu yumurcağı kendisine benzetirdi. Sanki Aslıhan Cemil Çöl'ün küçük bir minyatürü gibi idi.

Romancı paravananın arkasından seslendi:

— Belki ben giyininceye kadar canın sıkılır.. Orada şeker kutusu var... Bir iki tane atıştır istersen... Bilirim pis boğarsındır.

Aslıhan gülerek cevap verdi:

— Şekerli şey yemiyorum. Şişmanlamıyayım diye... Sen onu bırak da bana sigara kutusunun yerini söyle!..

— Bak hele yumurcağa!.. Sen kimden sigara istiyorsun?.. Cemil ağabeyden ha?.. Şimdi gelir ağzına kırmızı biber doldururum. Benim yanımda sigara içeceksin öyle mi?..

— Ama Cemil ağabey... Sen de hep bana çocuk muamelesi edersin... Büyüdüm artık ben... Koskocaman kadın gibi görünüyorum... Çocuk muyum ya?..

— Çocuksun tabiî..

— Sen görmeyeli ben 24 yaşına bastım da, hattâ 4 ay da geçtim... Sanki seninle aramızda kaç yaş fark var ki?.. Geçen gün oturdum, adamakıllı hesap ettim. Sen benden 15 sene 2 ay büyüksün... Erkekler ile kadınlar arasındaki ahbaplıklarda daima iki taraf arasında biraz yaş farkı bulunur ki denk gelsin.. Onun için seninle şimdi aşağı yukarı akran sayılırız... Bu itibarla yanınızda pofur pofur sigaramı tüttürebilirim muhterem üstat!.. Sigara kutunuz nerede söyler misiniz?..

— Unuttun galiba iç pantalonunu kirlettiğin için seni odanın köşesinde, tek ayak üstünde cezaya durdurduğum günleri...

— Aman Cemil ağabey... Utandırma insanı.. Ne yapayım?. Çok karpuz yemiştim .. Hem ben işte sigara kutusunu buldum bile...

Romancı çakılan bir kibritin gürültüsünü işitti. Aslıhan sigarasını yakıyordu.

Romancı paravananın arkasından çıkınca yine ona uzun uzun baktı. Bu ne inanılmıyacak bir değişiklikti .. O bebeklerin en güzeli minimini kızdan, o kollej göğüslüğü ile gelip evinin bütün işlerini can ve yürekten gören masum yüzlü güzel kızdan, bu romanlarında evler yıkıcı diye tarif ettiği tehlikeli güzel kadın nasıl çıkmıştı?..

Aslıhan sırtındaki smokinle paravananın arkasından çıkan Cemil Çöl'e hayran hayran, dikkatle baktı ve:

— Arkadaşlarıma tarif ettiğimden daha güzelsin Cemil ağabey... Haydi şimdi gidelim...

Bunu söylerken çıplak omuzundaki beyaz tilkiyi sigaralı elile çekti ve romancının koluna girdi.

Bu sırada büyük aynanın önünden geçiyordu. Aslıhan onu durdurdu. Kol kola duruşlarını aynada işaret ederek:

— Bak.. dedi, bir de sen beni hâlâ çocuk yerine koymak istersin.. Aşağı yukarı en uzun boylu kadın kadar boyum var. Bizi böyle biri görse ve senin bana büyüklük taslamanı işitse kimbilir ne kadar güler... Evet aramızdaki yaş farkı ben çocuk, sen delikanlı iken mühim bir şeydi. Fakat bugün?.. Bu kadar fark hiçbir şey ifade etmez. Bunun için rica ederim bendenize genç bir kadına gösterilen muameleyi gösteriniz sevgili Cemil ağabeyciğim... Güzel ağabeyciğim, canım ağabeyciğim. İçimden geldi. Gel seni bir kere daha öpeyim..

— Devam edecek —

ACABA NEREMİ SEVİYORDU?

— Baş tarafı 2 inci sahifede —

— Tahtakurusu olmalı!

— Evet.. Fakat ne kadar çok.. Hem de ısırıyorlar.

— Şey.. Tabiî, ne vakittir aç kaldılar. Buyurun şöyle sandalyaya oturun!

— Yok artık gideyim.. Siz yalnız bir çekiçle birkaç çivi bulur musunuz? İskarpinin ökçesini tutturalım!

— Peki.. Siz biraz oturun!

İsteksiz sandalyayı çekti ve oturur, oturmaz arka üstü yuvarlandı. Ben gülmekle ağlamak arasında mütehayyir:

— Aman affedersiniz.. demeğe kalmadan kalktı:

— Zahmet etmeyin, çekice, çiviye, falana hacet yok.. Ben böyle giderim, dedi. Resmî bir tavırla elimi sıktı, odadan çıktı, merdivenleri itina ile indi. Ve sokağa fırlarken kapıyı o kadar şiddetle çekip kapadı ki, evin içindeki bütün çatlak duvarlarla, eğreti camlar şangur, şungur aşağı indi.

* * *

Üç ay oluyor, gidiş hâlâ o gidiş.. İşitiyorum ki, şimdi, benden on yaş büyük, kılık, kıyafet benden beter, fakat kesesi ağız ağzına dolu biriyle sevişiyormuş...

Osman Cemal

— Zümrüdü Anka 1339 —

İHTEN ÇİZGİLER ALBÜMÜ

Mecmuamızda güzel eserlerini zevkle takip ettiğiniz arkadaşımız Salih Erimez. büyük bir zevk ve itina ile hazırladığı Aldümlerinin üçüncüsünü de çıkarmıştır. Geçen yılların hayatını nazarlarınızda bütün teferrüatı ve tekmil canlılığı yaratan bu tabloların bir araya gelişi emsalsiz bir kıymet arzetmektedir. Bu güzel eseri okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

Fiyatı: 135 Kuruştur.

Kadınlar Albümü

Kıymetli arkadaşımız Ramiz'in titiz bir itina ve çok ince bir zevkle hazırladığı bu albüm, emsalsiz bir zenginlik ve nefasette basılmıştır. Eserin nefasetini gördükten sonra şimdiye kadar Türkiyede bu güzellikte bir albüm neşredilmediğini siz de takdir edeceksiniz. Kıymetli sanatkârın en güzel eserlerile süslü olan bu albümü bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Fiyatı: 150 Kuruştur.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini isterseniz

FASFOTİN Necati

Yedirin.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını minimini nilere mutlaka yediriniz. Taklitlerini almayınız.

Bahçekapı SALÂH NECATİ ismine dikkat.

TEMEL FRANSIZCA

Fransız lisanını, az zamanda, kolay ve çabuk öğrenmek istiyorsanız, bu kitabı okumaya mecbursunuz.

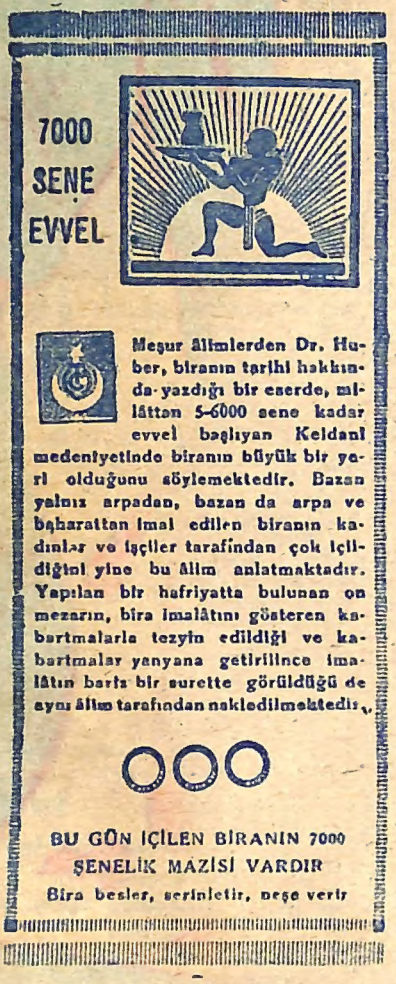

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, miladdan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldani medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın baştan bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 ŞENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

Buruşukluklarımı Nasıl Giderdim.

Güzellik Mütehassıslarının ve sözde "Buruşukluklara karşı" müstahzaratın ademi muvaffakiyetinden sonra

EVİNDE YAPILACAK BASİT BİR TEDAVİ HARİKA YARATIYOR.

Akşamları yatmazdan evvel, terkibine genç hayvanların hüceyrelerinden istihraç edilen BİOCEL karıştırılmış bir krem tatbik ediyorum. Bu, tıpkı cildinizin BİOCEL'i gibidir Sihriâmiz olan bu cevher sayesinde zayıflamış cildiniz beslenecek, tazeleşip gençleşecek. Bu cild gıdası, bütün dunyada tanınmış bir cild mütehassısı tarafından keşf ve hali hazırda pembe renkteki Tokalon kreminin terkibine ithal edilmiştir. Her aksam yatmazdan evvel yegâne cild gıdası olan bu BİOCEL'li krem kullanınız. Sabahları da beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. O, cildi besler, açık mesameleri sıklaştırır ve «Makyaj» için mümkün olan en mükemmel bir esas teşkil eder. Bu iki kremin istimalinde müessir neticeler garantilidir. Aksi halde verdiğiniz paranın iki misli iade olunur.

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP

Nevralji, Kırıklık, Romatizma ve Bütün Ağrılarının Derhal Keser.

İcabında üç Kaşe Alabilirsiniz.

Taklitlerinden sakınınız.

TARİHTEN ÇİZGİLER

— İktibas hakkı mahfuzdur —

GÖBEK TAŞINDA...

— Nerede ise sırtımızın kiriyle hamamdan çıkacağız... Baksana, hamamcı kadın, «Cumadan sonra iki kuruşa yıkanacaksınız!..» dedi. Utanmadan bacak kadar çocuktan da para alacaklarmış...

— Her şey ateş pahasına kardeş.. Sabunun okkasını da yüz paraya çıkarmışlar!..

— Ya turşucuya ne dersiniz?.. Kavanozuna altmış para demiş de dayatmış durmuş!...

— Desenize hanımlar, göbek-taşının da artık safası kalmıyor!.. Hey gidi günler heyyy!.. Sabah karanlığında girer, akşam karanlığında çıkardık. Ud çalıp şarkı söyler oynardık!.. Dünyanın sonu mu geldi nedir?..

FAZLA ŞİŞMANLIĞA KARŞI

RADYOKARBON

TABLETLERI

Mide ve Barsakların Muntazam Çalışmasını Temin Eder.

Bütün eczanelerde bulunur.

Umumî Neşriyat Müdürü: R. R. Uzman. Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası.